

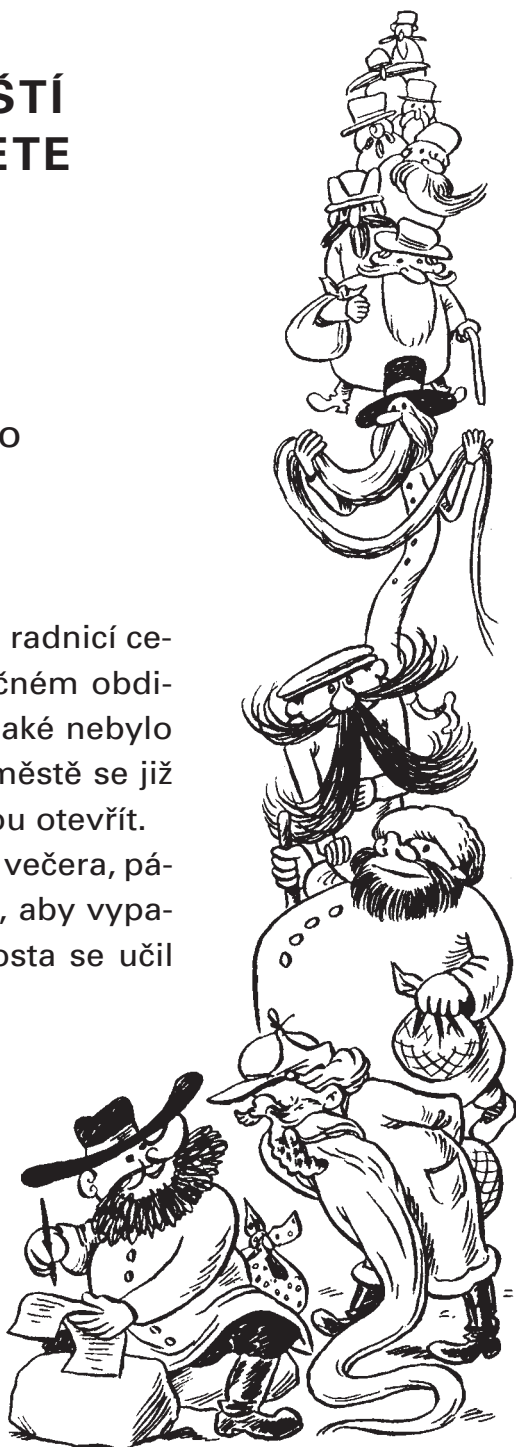
JAK KOCOURKOVŠTÍ ZVALI PANA KNÍŽETE

O tom,
proč muselo být poselstvo
vousaté

Každý den přešlapovaly před radnicí celé zástupy občanů v nekonečném obdivu. Byla to opravdu stavba, jaké nebylo na celém světě rovno, a ve městě se již chystali, aby ji mohli se slávou otevřít.

Muzikanti cvičili od rána do večera, páni radní si dali obrátit kabáty, aby vypadali jako v novém, pan starosta se učil řeč, jen stále něco chybělo, aby sláva byla úplná.

„Sousedé,“ vzpomněl si konečně starosta v městské radě a přiložil dojetím ruku k srdci. „Jak by to bylo hezké, kdyby tak náš kníže pán se k otevření radnice sám milostivě dostavití ráčil!“

To by bylo opravdu pěkné! Pozveme ho, to se ví! Ovšem nemesmějí ho zvat nějací holobrádci, ale opravdu vážní občané. Nejraději vousatí, ti vypadají nejvážněji.

Vskutku vybrali dvanáct nejvousatějších občanů, napekli jim na cestu buchety a složili překrásné pozvání.

„Tak sousedé,“ loučil se s nimi dojatě starosta, „buďte sbohem! Jak se do města jde, to víte. Pamatujte, že jste Kocourkovští, a neudělejte nám nikde po cestě hanbu!“

Občané si nejen pamatovali, že jsou Kocourkovští, ale také to dokázali.

Hned za městem zastavil poselstvo jeho velitel Ventruba.

„Počkejte, sousedé, kdo má pozvání?“

Soused Držmíšek vytáhl kus papíru s pozváním z kapsy.

„Tak se podívejte, co udělám!“ řekl velitel Ventruba.

Pozvání bylo krasopisně napsáno na jedné straně. Ventruba papír obrátil a celé pozvání na druhou stranu papíru ještě jednou opsál.

„To je, sousedé,“ řekl slavnostně, „pro případ, že bychom pozvání ztratili. Nyní to budeme mít aspoň napsáno dvakrát,“ a důstojně odevzdal papír zase Držmíškově. Potom už všichni vykročili plným krokem a cesta rychle ubíhala.

Jak sousedé dobře šli a špatně počítali

Šli, junáci vousatí, celý den, ba ani v poledne si neodpočinuli, ale z knížecího města doposud nezahlédli ani věžičku. Zastavili se tedy na noc v hospodě, ke které za soumraku došli. Však už je také trochu bolely nohy.

S potěšením usedli ke stolu, rozbalili buchty, a když viděli, že se podává dobré víno, dali se i do vína. Však si po tak dobré chůzi osvěžení zasloužili!

Najedli se, napili se a pohladili si břicha. Měli už dost, ale vtom zahlédli, že jakýsi hubeňour u vedlejšího stolu pojídá plátek slaniny.

„Hospodo, slaninu!“ poručil halasně Ventruba.

Slaninu ovšem museli zapít vínem. Dali si tedy znovu nalít, a když si potom dali ještě do třetice, rozjařili se jako kůzlata a skákali a výskali jako malé děti.

Aby husa štípla toho, kdo mezi nimi z ničeho nic vykřikl: „Jemine, někdo z nás se ztratil!“

„Co to blábolíte? Chachá!“ zasmál se Ventruba a hned je začal, jak tu byli kolem stolu, od nejbližšího hlasitě přepočítávat.

„Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest,“ a počítal až k poslednímu, „sedm, osm, devět, deset — — — jedenáct!“

Jak to? U všech rohatých!

Ventruba se zarazil a zbledl. „Pro pána krále, buďto jsem pil mnoho vína, anebo se někdo opravdu ztratil! Držmíšku, přepočítej to ještě po mně!“

Ale což Držmíšek! Všichni, jak tu seděli, se vystřídali a každý, na mou duši, napočítal jen jedenáct.

Namoutěkutě, už je to tak! Z bujných vousatých kocourkovských občanů se najednou stali třesoucí se oukropečkové a málem se dali do pláče.

Jedenáct, jedenáct, jedenáct! Ani o jednoho více. Jestliže se opravdu někdo ztratil, pak běda nám!

Neplačte, Kocourkovští! Jako zachránce v nejtěžší hodině povstává od sousedního stolu onen hubeňour, který se krmil slaninou. Podivně očima mžourá a skrze zuby cedí: „Poslyšte,

jestliže se mi opravdu odvděčíte, najdu vám ztraceného druhu.“

Jejej, jak by ne? Hory doly a ještě mnohem více slibovali Kocourkovští. Jen ať ho rychle najde!

„Dobře, musíte ale zavřít oči!“ poručil hubeňour a pak je začal stavět do řady, mumlaje v cizí řeči záhadná slova: „Eniky, beniky, kliky bé, ábr fábr domine, elce pelce do pekelce, na koho to slovo padne, bum!“

A když směli na to „bum“ otevřít oči, přepočítal je a hle, už jich bylo všech dvanáct.

Poznali jste už sami, jak se to stalo? Docela prostě. Když Kocourkovští počítali, zapomněl každý z nich počítat sebe.

To byli Kocourkovští rádi! Hubeňour je pro jistotu přepočítal ještě jednou, a když nyní viděli, že je jich opravdu dvanáct, vzali svého zachránce mezi sebe, hostili ho jídlem a pitím a ze samé radosti mu nakonec i mezi sebou ustlali na noc.

Sotva si Kocourkovští lehli, usnuli všichni, jako když je do

vody hodí. Jen hubeňour nemohl usnout. Po vypitém víně se mu chtělo provést nějaký žert. Ať na něj vzpomínají!

Protože byl holič, vytáhl břitvu a všechny Kocourkovské ve spánku jednoho po druhém oholil a potichu se vytratil.

Neuvědomil si ovšem, co tím provedl.

Když se Kocourkovští druhého dne probudili, nastalo mezi nimi boží dopuštění. Rozhlédli se a viděli kolem sebe cizí tváře. Samé oholené lidi.

„Kdo to tu je? Naše poselstvo přece bylo vousaté!“ vydechl každý a s hrůzou si pomyslí: Moji kamarádi už asi odešli a já jsem tu zůstal sám!

Pak se při mytí podívali na sebe do zrcadla, a tu každý s úžasem ještě větším uviděl i v zrcadle oholenou tvář. „Pro pána krále, tak ani já už tu nejsem!“ zabědoval každý z Kocourkovských pro sebe. „Kam se tedy celá výprava poděla? Jestliže jsem i já s nimi odešel před svítáním, tak jsme jistě někde v leších zabloudili!“

Nu, uvažte, není to hrozné? Kam takový holičský žert vede!

Kocourkovští se nepoznali, a proto se ani k sobě nehlásili, jeden po druhém odešli z hospody a každý se odebral jinou cestou nazpět do Kocourkova.

Na mou věru, kdyby je nebyly doma poznaly jejich manželky, nikdo by se nikdy nebyl dověděl, že se poselstvo vrátilo domů.

Jak se panu starostovi pozvání docela jinak povedlo

Nemyslete si, že pan starosta huboval. Naopak.

„Já to věděl,“ pobroukával si spokojeně. „V poselstvu chyběla aspoň jedna chytrá hlava!“

Tou chytrou hlavou ovšem myslil sebe.

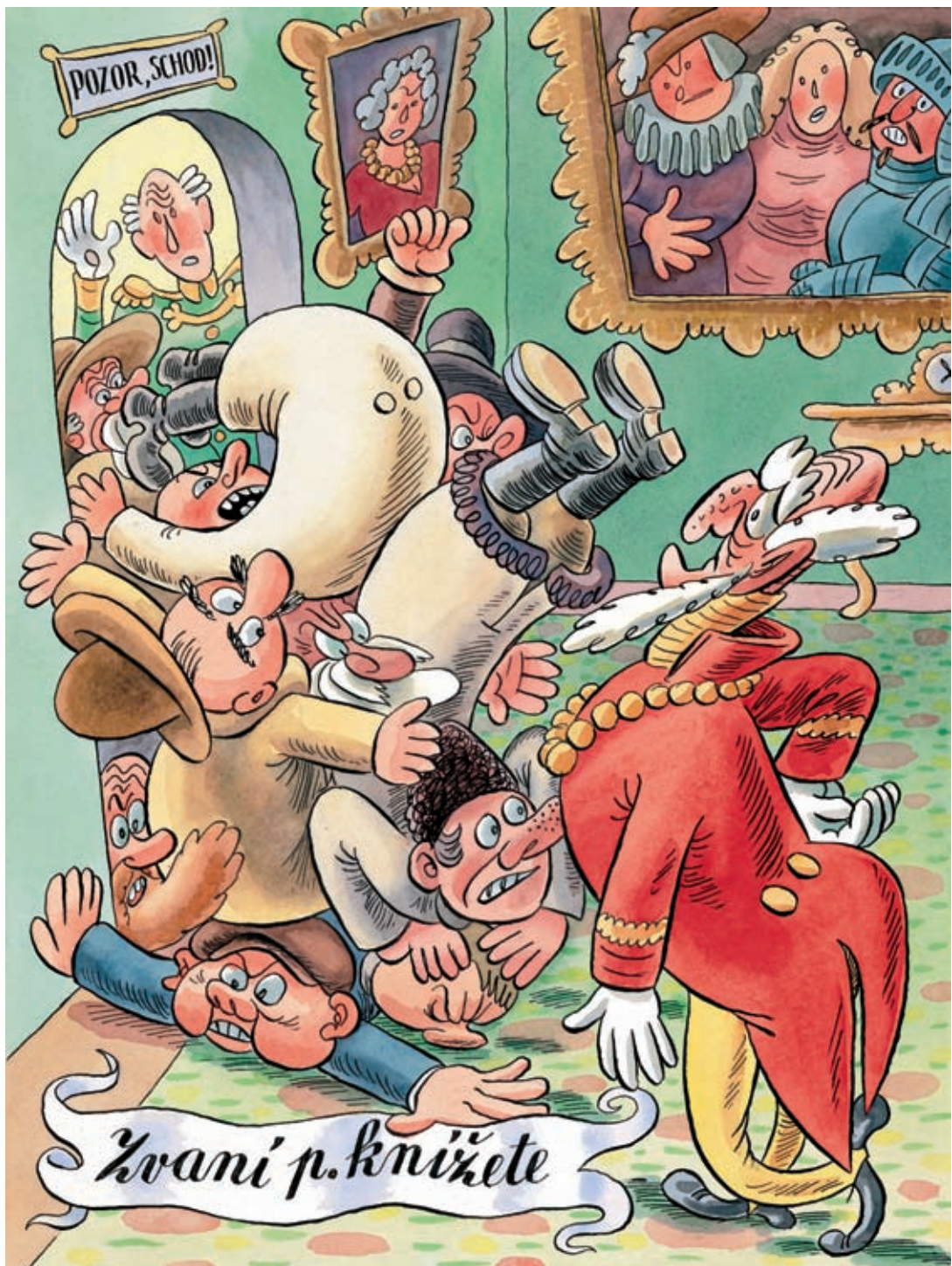
„Sousedé, mhm, mhm,“ zakašlal a prohodil jakoby mimochodem, „nejlépe bude, když pana knížete půjde pozvat celá kocourkovská městská rada.“ Co dělat proti starostovi? Všichni byli hned při tom.

Starosta tedy shromáždil kolem sebe moudré otce města, a jakmile byly buchy hotovy, vyrazili všichni na cestu.

Šli a šli, ani v poledne si neodpočinuli, jen na noc se zastavili v hospodě, k níž za soumraku dorazili. A že tam právě onoho dne neměli víno a že mezi pocestnými nebyl žádný holič, vyspali se všichni klidně a ráno vyrazili svěží na další cestu.

Brzy byli u bran knížecího zámku, když tu se zarazil bezzubý radní Myšišlápek: „Vždyť my šme ši, štarošto, vůbeč nevžali žádné pozvání! No né? My vůbeč ani nevíme, jak pana knížete poždravíme.“

Starosta sáhl polekaně na náprsní kapsu a pozvání tam, u všech kozlů, opravdu nebylo. Ale hned se uklidnil.

„Žádné strachy, sousedé, dávejte jen dobrý pozor na to, co já budu dělat, a uvidíte, jak to půjde. Nejprve já pozdravím: ‚Budte zdráv, nejmilostivější pane kníže!‘ — Jak uslyšíte, že už jsem pozdravil, pokloní se první polovička z vás a řekne: ‚I s vaší manželkou.‘ — Nu a potom se ještě ukloní ti ostatní a dodají: ‚I s vašimi dětičkami.‘ — Uvidíte, že to ostatní potom už půjde samo sebou.“

Kocourkovští si oddechli a opravdu se uklidnili. S takovým starostou, panečku, je radost chodit. Ale když vstoupili do zámku, přece jenom se jim roztřásla kolena.

Hned u dveří se jich ujali vyšňoření lokajové, vedli je mnoha chodbami, až zastavili před přijímací síní. „Zde vás očekává kníže pán,“ řekli sluhové a otevřeli zlatem zdobené dveře.

Jako bouřlivá bystřina se vhrnuli Kocourkovští dovnitř. Čím to budou mít dříve odbyto, tím bude lépe.

Jenže se při tom stala mrzutá nehoda. První radní přišlápl starostovi rozvázanou tkaničku od boty a starosta se natáhl jak široký tak dlouhý přímo před knížete pána a ostatní jako valná hromada na něj.

„Aby vás čert vzal!“ zahoukl starosta hlasitě, když si uvědomil, jak mu jeho společníci všechno pokazili.

Jak Kocourkovští uslyšeli, že už starosta pronesl první větu, honem se zvedli, první polovice se poklonila a zahlaholila: „I s vaší manželkou.“ Druhá k tomu podle úmluvy uctivě dodala: „I s vašimi dětičkami.“

Kníže pán byl jejich pozdravy poněkud překvapen, ale zachoval se po knížecku. Ráčil všechny Kocourkovské milostivě vyhoditi dáti. A vzkázal jim, že k otevření radnice nepřijede.